

Arrest

**nr. 67 138 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 7 april 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. RAAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 1 juni 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criteria 2.3 en 2.8.B van de vernietigde instructies. Wat criterium 2.3 betreft, kan gesteld worden dat betrokkene de familiebanden niet aantoot met zijn ooms. Betrokkene legt enkel zijn gelegaliseerde geboorteakte voor, een uittreksel van het bevolkingsregister van dhr Y. G. en een gezinssamenstelling van dhr. A. G.,. Hieruit kan echter niet opgemaakt worden dat betrokkene de neef is van dhr A.G.. Daarenboven toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn oom. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het criterium 2.8.B betreft moet opgemerkt worden dat betrokkene hiervoor niet in aanmerking komt. Immers, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een werkbepoofte van Boom Architectural toe en een attest van werkbereidheid voor een knelpuntberoep (schrijnwerker). Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Frans en Nederlands zou spreken, getuigenverklaringen voorlegt, een sociale band met België zou hebben, niet ten laste zou zijn van het OCMW, zich ter beschikking zou gesteld hebben van zijn naaste familie, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene vermeldt dat hij geen banden meer heeft met Marokko. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen zijn relaties in het land van herkomst. Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.(...)”

1.3. Op 7 april 2011 wordt er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.(...)”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad stelt ambtshalve vast dat het beroep onontvankelijk is voor zover het ingediend wordt tegen de tweede bestreden beslissing. Verzoeker laat immers na een middel te ontwikkelen dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing die ertoe strekt zijn illegale verblijfsstatus vast te stellen. Deze beslissing steunt op eigen juridische en feitelijke overwegingen. Zelfs indien de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, vernietigd wordt, quod non, verandert dit niets aan de illegale verblijfsituatie van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1 In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van "van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991" en "van de onderrichtingen van de 'vernietigde' instructies van 19 juli 2009."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Art.62 van de V.W. bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De bedoeling van de wetgever inzake regularisatie zoals blijkt uit het regeerakkoord was om de economische immigratie mogelijk te maken.

De nadruk werd gelegd op de knelpuntberoepen vermits er in deze beroepen onvoldoende arbeidskrachten op de Belgische arbeidsmarkt beschikbaar zijn .

In casu is verzoeker schrijnwerker van beroep, wat een knelpuntberoep is.

De werkbeforte 'vaste dienstbetrekking' werd gevoegd bij de regularisatie aanvraag zodat er een begin van bewijs is.

Alhoewel de arbeidsovereenkomst laattijdig werd bijgevoegd, 4 dagen na het nemen van de beslissing beschikte de DVZ ook over de mogelijkheid de zaak over te maken aan de Commissie voor Advies zodat het dossier kon onderzocht worden.

De vernietigde instructie verwees naar de Commissie voor Advies van Vreemdelingen en stelde daaromtrent het volgende:

"De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8. A of 2.8. B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Indien het dossier niet kennelijk ongegrond is (wat in casu het geval is) legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen "

Verzoeker kwam qua verblijfsduur in aanmerking voor regularisatie, maar er was twijfel over het al of niet kunnen voorleggen van een arbeidscontract

Door het niet voorleggen van de zaak voor de Commissie voor Advies schendt de DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het ware veel duidelijker geweest en in de geest van de wetgever indien de DVZ de gebruikelijke brief had overgemaakt met de vermelding: dat de machtiging tot verblijf is toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend. En de bevoegdheid te leggen bij het bevoegde Gewest -dienst arbeidskaarten -dat oordeelt of er een arbeidskaart wordt afgegeven.

Dit gezien verzoeker sinds 30.03.2011 in de mogelijkheid verkeert om een arbeidskaart B te krijgen.

Verzoeker beroept zich op punt 2.3 van de 'vernietigde' instructies van 19 juli 2009 op basis van "familielid van een Eu burger"

"Familieleden van een EU-burger die niet binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen (artikel 40 bis van de V. Wet) maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt krachtens de Europese richtlijn 2004/38, namelijk de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonende bij de EU-burger. "

De bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt:

"Wat het criterium 2.3 betreft, kan gesteld worden dat betrokkene de familiebanden niet aantoont met zijn oom. Betrokkene legt enkel een gelegaliseerde geboorteakte voor, een uittreksel uit de bevolkingsregisters van de heer AH G., . Hieruit kan echter niet opgemaakt worden dat betrokkene de neef is van de heer AU G.,. Daarenboven toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn oom. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren."

Verzoeker voegde inderdaad zijn gelegaliseerde geboorteakte bij en deelde verder in het verzoekschrift mede dat " de originele (gelegaliseerde) geboorteaktes teneinde de afstamming te bewijzen zullen worden voorgelegd;"

De Heer A. G. en zijn zuster, Mevr. F. G., moeder van verzoeker waren ten tijde van het neerleggen van het verzoekschrift niet in het bezit van een originele geboorteakte.

Zij dienden de hele procedure te overlopen en de geboorteaktes werden gelegaliseerd op datum van 20.04.2011

Verzoeker legt deze dan ook neer bij huidig verzoekschrift (stuk 4 en stuk 5)

Hieruit blijkt dat Mevr. F. G. en de Heer A. G. beide dezelfde ouders hebben en dat aldus verzoeker de neef is van de Heer G. A.

Verder wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"Daarenboven toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn oom. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren."

I Schending van de "verduidelijkingen over de uitvoering van de vernietigde instructies van 19 juli 2009
De RVV bevestigde in het arrest dd.29.01.2008 nr.6445 dat de DVZ de eigen toelichting niet zomaar naast zich neer kan leggen.

Onder Punt 2.3 bepaalt het vademecum dd. 21.09.2009 :"

"Het familielid van een Belg wordt hier ook mee bedoelt. Dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, want de Dienst Vreemdelingenzaken houdt meer rekening met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen dan met de vroegere situatie."

Daar de bestreden beslissing geen rekening houdt met hetgeen vermeld staat in deze toelichting schendt zij haar eigen onderrichtingen.

Als enig middel wordt ingeroepen: "Daarenboven toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn oom. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren."

Verzoeker kan slechts verwijzen naar het begrip "ten laste zijn" in het kader van de gezinshereniging art.40 V.W

De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn de volgende:

-Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, In casu verblijft verzoeker sedert het indienen van de aanvraag art.9 bis dd. 12.12.2009 'illegaal' op hetzelfde adres als zijn Belgische onkel en tante de Heer en Mevr. G – V. V. waarmee hij een feitelijk gezin vormt.(zie stuk 3 in bundel - uittreksel bevolkingsregister)

Dit werd bevestigd door de woonstcontrole waarna het attest van inontvangstname op 15.01.2010 werd afgeleverd.

Hieruit kan worden afgeleid dat er op zijn minst " een begin van bewijs werd geleverd"

inkomen van de te vervoegen persoon.

o Uit de praktijk blijkt dat de DVZ een minimumbedrag van 725 EUR + 242 EUR per persoon ten laste/maand gebruikt om te berekenen of de gezinshereniger die zich laat vervoegen over voldoende bestaansmiddelen beschikt, om een familielid ten laste te nemen. Verzoeker legt de loonfiches van de Heer G. AH voor.

Hieruit blijkt dat de Heer G. A. in dienst is sinds 03.01.1996 bij dezelfde firma 'S. F. BVBA' en over een netto loon beschikt van 1.636,45 € (stuk 6)

Verzoeker heeft nooit geen aanspraak gemaakt en is nooit ten laste gevallen van het OCMW. (stuk 7)
Hieruit blijkt dat wat in praktijk reeds bewezen is namelijk dat verzoeker geen belasting vormt voor het sociale bij standstelsel in het gastland.

- leeftijd van het familielid

O Mogelijk hanteert de DVZ dit criterium om na te gaan of het familielid in staat zou zijn zichzelf te onderhouden, bv. door werk te zoeken.

Uit het neergelegd dossier blijkt:

1. Dat verzoeker Frans spreekt

2. Dat verzoeker zich sedert 07.10.2009 toelegt op het volgen van Nederlandse lessen Dat dit hem in staat heeft gesteld vanuit Ternat een werkgever te vinden in Boom.

3. Dat verzoeker werkbereid is en een arbeidsovereenkomst in een 'knelpuntberoep' heeft voorgelegd.."

Schending van art.62 van de Vreemdelingenwet en art.2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

Art. 62 van de V.W. bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Verzoeker beroept zich op punt 2.3 van de 'vernietigde' instructies van 19 juli 2009 op basis van "familielid van een Eu burger"

Doordat de DVZ deze aanvraag op grond van art. 9 bis ongegrond verklaard met als reden:

"Daarenboven toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn oom. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren", schendt zij de motiveringsplicht.

Deze motivering vermeldt niet de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering is zeker niet afdoende en niet met redenen omkleed."

3.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurs-handelingen en de onderrichtingen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker stelt, met betrekking tot criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, een knelpuntberoep uit te oefenen, met name schrijnwerker. De bij de aanvraag 9bis gevoegde arbeidsbelofte was een begin van bewijs. Hij stelt dat, hoewel de arbeidsovereenkomst laattijdig werd overgemaakt, het dossier toch had moeten voorgelegd worden aan de Commissie voor Advies. Verzoeker stelt, met betrekking tot criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 dat de gelegaliseerde geboorteaktes inderdaad niet werden gevoegd bij de aanvraag 9bis. Hij voegt ze thans bij. Met betrekking tot het ten laste zijn van zijn oom, stelt hij een begin van bewijs te hebben geleverd, verwijzend naar zijn samenwoning en het ingeschreven staan op hetzelfde adres, hetgeen de criteria zouden zijn die verwerende partij dienaangaande hanteert.

Met betrekking tot criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker bij zijn aanvraag enkel een werkbefoete heeft gevoegd. Een werkbefoete is uiteraard niet hetzelfde als de vereiste modelarbeidsovereenkomst:

2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Een werkbefoete impliceert immers geenszins dezelfde garanties als een arbeidscontract, bvb. met betrekking tot de duur, het loon enz.

“Waar verzoeker meent dat de overgemaakte werkbefoete een vaststaand werkaanbod is en dient te worden weerhouden in zijn voordeel^ dient de Raad op te merken dat een arbeidsovereenkomst minimaal de duur van de overeenkomst en het loon dat uitgekeerd wordt, dient aan te geven. Deze minimale vermeldingen die blijkens criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 eveneens door verweerder dienen beoordeeld te worden, zijn niet opgenomen in de door verzoeker overgemaakte werkbefoete en verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing onredelijk, minstens onevenredig is nu zij oordeelt dat de door hem voorgelegde arbeidsbelofte niet volstaat” (RVV nr. 59.921 d.d. 18 april 2011).

Het arbeidscontract dat op 4 april 2011 werd overgemaakt aan verwerende partij is hoe dan ook laattijdig, enerzijds omdat verwerende partij er bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen rekening mee kon houden, aangezien het haar niet bekend was. Anderzijds vermeldt de instructie van 19 juli 2009 dat, voor wat betreft de criteria 2.8A en 2.8B, dat deze aanvragen slechts tijdelijk kunnen ingediend worden, namelijk tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Het vademecum verduidelijkt expliciet, op p. 7, dat de aanvraag alle nuttige documenten dient te bevatten, waaronder - in geval van criterium 2.8B - een behoorlijk ingevuld arbeidscontract:

1. De Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt de aanvraag en bepaalt of deze in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8.B. Onder «in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8.B» moet worden verstaan, de aanvraag:

- die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract zoals hierboven bedoeld; In elke hypothese kon verwerende partij geen rekening houden met het voorgelegde arbeidscontract. In de mate dat verzoeker meent dat zijn dossier had moeten voorgelegd worden aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen, heeft verwerende partij de eer op te merken dat de instructie dienaangaande het volgende vermeldt:*

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.

- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren.*

Bij gebreke aan een behoorlijk ingevuld arbeidscontract, was de aanvraag kennelijk ongegrond en diende huidig geval niet voorgelegd te worden aan de Commissie. Verzoeker maakt het tegendeel geenszins aannemelijk.

Met betrekking tot criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing dienaangaande in hoofdorde stelde dat de familiebanden van verzoeker met zijn beweerde oom niet werden aangetoond. Verzoeker legde immers enkel zijn eigen geboorteakte voor, een uittreksel van het bevolkingsregister van de heer Y. G. en een gezinssamenstelling van de heer A. G..

Verzoeker betwist deze motieven van de thans bestreden beslissing niet. Hij voegt thans de gelegaliseerde geboorteaktes bij van G. A. en G. F.

Wat de thans bijgevoegde geboorteaktes betreft, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing hier geen rekening mee kon houden, aangezien zij op het moment van het nemen van de beslissing niet gekend waren aan verweerder. Dit kan niet verwerende partij verweten worden.

Bij gebreke aan bewijs van familieband tussen verzoeker en een burger van de Unie, kon verzoeker zich niet beroepen op criterium 2.3 van de vernietigde instructie dat immers stelt:

De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden Vergemakkelijk' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;

De motivering betreffende het al of niet ten laste zijn van zijn oom (burger van de Unie) is, gelet op voorgaande, een overtollig motief. Het eerste middel is ongegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt

bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Met de "instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet" wordt bedoeld, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oud artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Deze instructie is heden nog consulteerbaar op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

3.7. De bewijslast inzake het vervullen van de voorwaarden die de diverse criteria van de instructie van 19 juli 2009 opleggen, ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan in deze niet verwacht worden dat hij de leemten in de bewijsvoering die bij verzoeker ligt, gaat opvullen door bijkomende vragen te stellen aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging of te diens behoeve een grondig onderzoek gaat voeren

3.8. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

(...)

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar."

3.9. Verzoeker was op de hoogte van de voorwaarden die gepaard gaan met criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 aangezien hij blijkens het administratief dossier bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging een "Typeformulier regularisatieaanvraag" voegde waarin hij volgende aankruiste:

Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- *Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.*

- *De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :*

- *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*

- *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*

- *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.*

- *Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)*

3.10. De eerste bestreden beslissing stelt in concreto: *Wat het criterium 2.8.B betreft moet opgemerkt worden dat betrokkene hiervoor niet in aanmerking komt. Immers, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een werkbelofte van Boom Architectural toe en een attest van werkbereidheid voor een knelpuntberoep (schrijnwerker). Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.*

3.11. De in punt 3.10. bedoelde motivering van de eerste bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier waarin zich de in deze beslissing vermelde werkbelofte en een attest van werkbereidheid bevinden. Verzoeker betwist in wat als het eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden ook niet dat hij slechts deze stukken heeft overgemaakt. Blijkens het administratief dossier verstuurd de raadvrouw van verzoeker op 4 april 2011 nog een arbeidsovereenkomst, opgesteld op 30 maart 2011, naar de verwerende partij. Dienaangaande kan de Raad niet anders dan stellen dat de verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarvan zij niet op de hoogte kon zijn omdat ze dateren van na het treffen van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift dat *“de arbeidsovereenkomst laattijdig werd bijgevoegd, 4 dagen na het nemen van de beslissing.”* Het kwam verzoeker toe om zelf zorgvuldig te zijn en ervoor te zorgen dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging gepaard ging met de vereiste stukken, in casu een arbeidscontract. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden onwetend te zijn van het feit dat een arbeidscontract vereist werd en derhalve niet dienstig de verwachting koesteren dat de gemachtigde van de staatssecretaris genoeg zou nemen met de werkbelofte als *“begin van bewijs”*.

3.12. De instructie van 19 juli 2009 stelt met betrekking tot de toepassing van de criteria 2.8. A en 2.8. B nog het volgende: *“(…)De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is. of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren.”*

3.13. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat wanneer een constitutioneel bestanddeel van zijn aanvraag inzake een lokale en economische verankering ontbreekt, namelijk het overleggen van een arbeidscontract, de gemachtigde van de staatssecretaris desalniettemin zijn dossier diende te beschouwen als een volledig dossier of als een dossier dat niet kennelijk ongegrond is, wat blijkens het gestelde in punt 3.12. een voorwaarde is voor het voorleggen van het dossier aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Verzoeker poneert dat er *“twijfel (was) over het al dan niet kunnen voorleggen van een arbeidscontract”* maar dit betoog vindt geen steun in de eerste bestreden beslissing noch in het administratief dossier.

3.14. Uit het betoog van verzoeker blijkt globaal dat hij de overtuiging is toegedaan dat de werkbelofte diende te volstaan of dat minstens het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen diende gevraagd te worden, maar hiermee toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer zij in uitvoering van een gedragslijn inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststelt dat verzoeker geen arbeidscontract heeft overgemaakt ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.15. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.3. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;”*

3.16 De eerste bestreden beslissing stelt in concreto: *“Wat het criterium 2.3 betreft, kan gesteld worden dat betrokkene de familiebanden niet aantoot met zijn oom. Betrokkene legt enkel een gelegaliseerde geboorteakte voor, een uittreksel uit de bevolkingsregisters van de heer AH G., . Hieruit kan echter niet opgemaakt worden dat betrokkene de neef is van de heer AU G., . Daarenboven toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn oom. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”*

3.17. Blijkens zijn verzoekschrift geeft verzoeker toe dat hij enkel zijn gelegaliseerde geboorteakte voegde bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Waar verzoeker er in wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden op wijst dat hij in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging aangekondigd had dat hij de originele gelegaliseerde geboorteaktes van zijn moeder en haar broer, de heer A.G., ging overmaken en bij zijn verzoekschrift deze stukken die dateren van 20 april 2011 voegt, dient de Raad opnieuw te stellen dat verzoeker zelf zorgvuldig diende te zijn en alle vereiste stukken diende neer te leggen bij het indienen van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging en er niet mee kon volstaan om het neerleggen van stukken die zijn familieband met de heer A.G. aantonen, aan te kondigen. Te dezen verwijst de Raad nog naar het gestelde in punt 3.7. Alleszins kan de Raad als annulatierechter deze stukken niet in de plaats van de verwerende partij gaan beoordelen.

3.18. Waar verzoeker vervolgens nog een uitgebreide uiteenzetting wijdt aan de inhoud van het in criterium 2.3. van de instructie van 19 juli 2009 vermelde *“ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger,”* en in wat als een derde onderdeel van het middel kan beschouwd worden nog opmerkt dat de eerste bestreden beslissing de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt wanneer zij stelt *“Daarenboven toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn oom. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”*, dient de Raad net als de verwerende partij op te merken dat dit kritiek betreft op een overtollig motief van de eerste bestreden beslissing die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan.

Het tweede en derde onderdeel van het middel zijn niet gegrond.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.19. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt

“Artikel 8 EVRM : "Eenieder heeft Recht op eerbiediging van zijn privé -familie en gezinsleven." Verzoeker vormt een feitelijk gezin sedert zijn aankomst in België met zijn oom en zijn echtgenote beide van Belgische nationaliteit.

De motivering van de bestreden beslissing: "het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn; Frans en Nederlands zou spreken, getuigenverklaringen voorlegt, een sociale band met België zou hebben, niet ten laste zou zijn van het OCMW, zich ter beschikking zou gesteld hebben van zijn naaste familie, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. "

Daar deze motivering geen rekening houdt met al de elementen die zich bevinden in het dossier zoals de samenwoning met een Belgische familie, de duur van deze samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, wordt ook art. 8 van het EVRM geschonden.

Mevrouw Van den Brand, zus van de tante van verzoeker heeft een gehandicapte zoon, de Heer Van V. H. die veel verzorging nodig heeft

(identiteitskaart en attest van erkenning (zie stuk 10 en stuk 11 in het neergelegde bundel)

Zij verklaart het volgende: " Ik ken de Heer R.J..al bijna 3 jaar. Hij is er altijd als ik hem nodig heb, hij gaat met mijn gehandicapte zoon wandelen en boodschappen doen." (stuk 12 in het neergelegde bundel)

Verzoeker is ongehuwd en heeft sinds 2004 geen echte banden meer met Marokko uit de feiten blijkt dat verzoeker zijn leven verder wenst uit te bouwen in België .

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens zich sinds 1985 al herhaaldelijk verzet heeft tegen buitensporige aantastingen van overheidswege van het privé leven en het gezinsleven van vreemdelingen waarvan de noodzaak niet is aangetoond, of althans waarvan de gevolgen voor het getroffen individu niet in verhouding staan tot het door de overheid nagestreefde doel.

Dat het nagestreefde doel van de overheid ondermeer inhield; regularisatie economische immigratieknelpuntberoepen -en dat de gevolgen voor verzoeker die in de mogelijkheid verkeert en arbeidskaart aan te vragen - knelpuntberoep -door de negatieve beslissing het grondgebied dient te verlaten Hieruit kan worden afgeleid dat er wel degelijk sprake is van een disproportionaliteit tussen het belang van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.”

3.20. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker stelt een feitelijk gezin te vormen met zijn oom en tante, beide van Belgische nationaliteit.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing rekening heeft gehouden met zijn integratie en banden in België:

“Betrokkene vermeldt dat hij geen banden meer heeft met Marokko. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.”

Verwerende partij heeft desgevallend een duidelijke belangenafweging gemaakt bij de beoordeling van verzoekers aanvraag 9bis. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is objectief gerechtvaardigd en niet kennelijk onredelijk. Verzoeker maakt een schending van art. 8 EVRM niet aannemelijk. Het tweede middel is ongegrond.”

3.21. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een gedragslijn inzake de toepassing ervan.

3.22. Daargelaten de vraag of verzoeker voldoende in concreto aantoont dat hij een gezinsleven leidt in België met zijn oom en diens vrouw in de zin van artikel 8 EVRM, toont hij met zijn bloot betoog dat hij *“sinds 2004 geen echte banden meer (heeft) met Marokko”* niet aan dat hij aldaar geen naaste familieleden heeft met wie hij een gezinsleven kan leiden of geen privéleven kan leiden in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se bestaan in het verder ontwikkelen van een grotendeels in illegaal verblijf tot stand gekomen privéleven en het blijven wonen bij zijn oom en diens vrouw, ook al voldoet hij niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfmachtiging en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds. Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA